

Négy szemközt Betsy Blair-rel

Clarát, a szegény, csúnyácska New York-i tanítónőt és Isabellet, a spanyol kisváros virágját hullató vénkisasszony-jelöltjét már — látásból — ismerem. Clarát, a »Marty« című amerikai, Isabellet pedig a »Fóutca« című spanyol filmből. Betsyt, azaz Betsy Blairt, ketőjük meglevevénőt, a világhírű amerikai filmszínésznőt ezek után nem volt nehéz teljes életnagyságában elképzelni. S itt ért a legnagyobb meglepetés...

A két év előtti velencei filmfesztiválon történt a várva várt személyes találkozás, amelyet egy rövid telefonbeszélgetés előzött meg. Betsy Blair, mint a fesztivál illusztris vendége, a velencei Lidó legelegánsabb luxushoteljében, az Excelsiorban lakott. A szálloda portásánál érdeklődtem, ottthon találom-e. »Igen, most érkezett haza« — mondta a szobakulcsok és szobatartók őrje. — »Ha dhajtja, felkapcsolom a telefont.«

Pár udvarias mondatváltás.

— Igen, szívesen adok interjút, néhány perc múlva lejövök, várjon meg a hallban.

Elhelyezkedtem egy süppedő karrészékben, előkészítettem a jegyzetblokkot és a ceruzát, s ahogy feltekinttem a közelgő léptekre — nem akartam hinni a szememnek...

Habos, könnyű nyári ruhába öltözött, nádszál-karcsú, vidám, bájos mosolyú, lenyűgöző szépségű fiatal lány állott előttem. Hirtelen szóhoz se jutottam a meglepetéstől.

Betsy Blair kedves, közvetlen szavai azonban hamar ácsapítottak zavaromon. Elmondta, hogy idáig amerikai filmekben szerepelt, a »Fóutca« az első Európában forgatott filmje.

— Kissé zavart is felvételek közben — mesélte mosolyogva —, hogy ahányan csak voltunk, színészek; más-más nyelvet beszélünk. Partnerem, Jose Suarez spanyolul, az író alakító Yves Massard franciául, én pedig angolul. Sohse tudtam, mikor

fejezik be szövegüket és kerül rám a sor a párjelenetekben. Legtöbbször a segédrendező intett a felvevőgép mögül, hogy én következem. Ezért nem szerettem meg a koprodukciós filmeket...

Jegyzetfüzetemben egymás alatt sorakoztak az előre kiírt kérdések, most mégis mást monda ott velem a riporteri kíváncsiság.

— Mi az oka annak, hogy szép, fiatal nő léte regező vénlányokat alakít?

— A kérdésben benne foglaltatik a válasz — vágja rá Betsy Blair, majd bővebben megmagyarázza: — Éppen azért, mert fiatal vagyok, vállalkozhatom nyugodtan, persze minden hiúságot félretéve, az effajta szerepek eljátszására. Ha valaki szép és fiatal, könnyű önmagát alakítania, de az igéyes művész nem elégszik meg ennyivel. Meg aztán... talán észrevette, hogy jóformán minden smink, maszk nélkül lépek a felvevőgép elé. »Belülről«, csupán átéléssel és erős koncentrálással »örögtem« meg magam. Látja?

És ím, tanúja lehettem a művészi átélényegülés pillanatának: Betsy Blair néhány gyors kézmozdulattal átrendezte hajfűrtjeit, maga alá húzta karcsú lábait, sudár dereka megörnyedt és szemei, melyek néhány pillanattal ezelőtt még fiatal derűvel néztek a világba, most megtört fényvel meredtek a semmibe. Betsy Blair minden festék, jelmez, külső segédeszköz nélkül — húsz évet öregedett, s előttem ült Clara, a New York-i tanítónő, vagy talán Isabelle, a pártában maradt vidégi öreglány.

Villanásnyi ideig tartott csak a varázslat, azán Betsy Blair arcán újra megjelent az ifjúság és szépség ígérete s ültében — huncut mosollyal — kissé meghajolt, mint a bűvész a nagy mutatvány után...

GARAI TAMAS

Betsy Blair
civilben

A »Marty«-ban

Isabelle
szerepében

Salute for friendships
Betsy Blair